

PAULINA JORDAN HIDALGO

Tingui cura. Tingui por

Ara amb més freqüència que abans em trobo amb una sèrie de missatges sobre el fet d'estar alerta, de tenir por, de reforçar la nostra cura. Els missatges arriben a tothom en forma de recomanacions i prevencions, darrerament massa lligades al tema de la crisi, a l'ajustament de certes lleis o, encara pitjor, a canvis substancials en la forma de veure'ns a nosaltres mateixos com a societat. Una societat cada cop més canviant i saturada en les seves capacitats. Jo visc a Igualada. Aquest és el lloc on m'ha tocat viure. No sóc d'aquí i hi ha moltes coses que no entenc. Malgrat el temps que ja porto convivint amb anoiencs, encara hi ha coses que em paralitzen. O m'entusiasmen. Com a immigrant he de reconèixer que moltes vegades passem de l'amor infinit a la gratitud plena i d'aquí a la por social. M'explicaré. Si caminen per certs carrers d'Igualada i es fixen una mica en algunes voreres podran trobar frases com "stop immigrants". Si escolten la ràdio, ja es pot sentir com a algun dels seus tertulians habituals li surten expressions com "país bananero". Després sentireu la idea fixa que certs col·lectius són com són, i si viuen així és "perquè ja hi estan acostumats". Ja sé que pensaran que repeteixo exageradament aquest tema, però els puc assegurar que és rabiosament vigent. D'avui. I va a parar a la paranoia col·lectiva de la por sense justificació. De la por per la por. N'he volgut fer una reflexió senzilla. Els immigrants som una realitat. Si no ens empadronen, ens continuen separant en grups d'adaptació a la llengua a les escoles, o bé encara pitjor, si pensen que els casos de corrupció de fons públics, males praxis

administratives, atur, dirigents esportius que volen utilitzar la fama del club al seu servei, els costos de l'energia elèctrica forassenyats només són cosa del tercer món, creguin-me: estem anant per un camí que ens portarà a l'error i el fracàs com a societat avançada. Quan vivia a Equador em va tocar veure de prop la realitat dura dels immigrants. Famílies senceres desintegrades, nens que es quedaven sota la cura d'oncles o avis i que malauradament es convertien en moneda de canvi per la compensació econòmica que rebien els responsables com a pagament del favor de "vigilar" la seva creixença. És el costat trist i pobre de molta gent que va deixar terra, costums, estimació i idees a canvi d'un somni que avui s'ha tornat en un veritable malson. Però la moneda sempre té dues cares, i també hi havia la realitat de molts professionals que no trobaven espai en un país que els havia girat l'esquena i no els deixava progressar. Ells també són aquí. Ara no vull parlar de drames socials com són els exiliats per temes humanitaris. També conec una mare amb una filla petita que han trobat una opció de vida a Igualada. Tots som immigrants que esperem trobar un espai en una societat que va adoptar mesures a molt curt termini, i va crear una bombolla que ens ha engolit a tots. A nosaltres, i també a vostès. Els que saben una miqueta d'història recordaran que abans els espanyols també emigraven i no els era gens fàcil. Encara menys quan molta gent de la resta d'Espanya venia fins a Catalunya. Uns per manca de feina -com molts en els nostres casos- i altres empesos per l'ansia governant d'eliminació de la llengua que els

Tots som immigrants que esperem trobar un espai en una societat que va adoptar mesures a molt curt termini, i va crear una bombolla que ens ha engolit a tots. A nosaltres i també a vostès

converteix en país. Però tot i aquesta realitat també hi ha qui esgrimeix l'argument insultant que, com que als catalans no els era permès d'emigrar, que els immigrants d'ara se'n vagin a altres llocs d'Espanya. Tot això li està dient a la col·lectivitat: tingueu cura. Nosaltres som uns i vosaltres "uns altres". I jo que ho veig amb profunda preocupació i pena, trobo que no és veritat. Que els immigrants estan asseguts als pupitres al costat dels seus fills a les escoles. Que fan cua a les oficines de l'atur amb la intenció d'inscriure's junt amb molts catalans. La gent diu amb raó que els de fora reben més ajuts que els d'aquí. Això es percep molt més en una comarca com la nostra (si se'm permet) en què els índex són senzillament punyents. Però hi ha alguna cosa tan i tan mal feta des de fa temps, com en els nostres països, i és un problema que no hem d'ignorar ni excloure. No s'ha de tenir por, ni cura, ni prevenció de la veritat. La meua mare, que era una sàvia dona mestissa de l'Equador, deia que problema és allò que pots solucionar, i el que no pots solucionar no és un problema. Els ho comparteixo. No podem canviar les realitats dels països que exporten immigrants. No podem canviar les regles del joc que, ben o mal fetes, són vigents a Espanya. No podem demanar que els immigrants se'n vagin perquè, per bé o mal, aquí hi ha les seves vides i les seves esperances. En això no podem intervenir. Però sí que podem, devem, i tan de bo ho fem, és el que ens pertoca. No ens tornem col·lectius enfrontats, no siguem missioners del desastre fins el punt que els nostres carrers, escoles i treballs siguin un camp de batalla. Enfadem-nos i enfrontem-nos als que donen la culpa sense buscar solucions. No siguem un problema que algú més ha de resoldre. Siguem un camí pel nostre bé i per la societat en la que els seus fills i els nostres irremediablement conviuran.

ALBERT ROSELL

Un nou ús per a l'antic Escorxador

L'Ajuntament d'Igualada ha aprovat el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal i l'ha volgut posar a l'abast dels ciutadans. Així, el POUM es pot consultar a l'edifici de l'antic escorxador fins el proper 9 de març, només de dilluns a divendres, de 10:30 a 14:00 i de 17:30 a 20:00 hores. Si el ciutadà, a més, vol rebre l'ajuda i les explicacions d'un tècnic municipal, hi ha d'anar al matí, per força. Veient les facilitats que posen als ciutadans que treballen lluny d'Igualada, vaig decidir agafar-me un dia de festa. Com a igualadí, tenia dues curiositats: saber alguna cosa més del nou POUM i conèixer l'edifici recuperat de la nau central de l'antic escorxador (també per motius de feina, no havia pogut anar a la inauguració d'aquest espai durant la Festa Major ni a la sessió de meditació col·lectiva que s'hi va practicar). Després de veure com havia quedat l'equipament, vam fullejar el catàleg de béns protegits, vam demanar al tècnic pels grans trets del nou POUM, vam preguntar-li sobre algunes actuacions urbanístiques concretes i vam escoltar les seves amables explicacions. El cas, però, és que no vull parlar del POUM, perquè ja hi ha altres persones més expertes que jo que ho han fet i perquè hi ha

col·lectius, com el Gremi de Blanquers, la Unió Empresarial de l'Anoia i els Amics del Rec www.amidelrec.org, que estan duent a terme una feina magnífica i molt a tenir en compte. Em vull aturar, en canvi, a l'espai de l'Escorxador, el projecte del qual també està exposat a la nau central. El consistori igualadí ja fa temps que té en ment un ambiciós projecte per concentrar en aquella illa un seguit d'equipaments socioculturals, com ara un centre de formació i creació artística, un auditori, un alberg per a joves, un centre d'entitats... Potser es tracta d'equipaments d'allò més necessaris, però tant es poden aglutinar allà com estar disseminats per la resta de la ciutat. M'explicaré, tot i no saber si ve a tomb parlar-ne ara. Sempre he cregut que aquella illa era el lloc perfecte per acollir l'embrió d'un hipotètic Campus Universitari d'Igualada. Seria la millor manera de recuperar el patrimoni i posar en valor un edifici projectat en els primers anys del segle passat, durant el breu mandat de Joan Serra i Constansó com alcalde. L'illa està dins la trama urbana d'Igualada, a deu minuts a peu del centre de la ciutat, cosa que no té el Pla de la Massa. Està ben comunicada, ja que cau a prop de l'avinguda de Balmes, que és

Sempre he cregut que aquella illa era el lloc perfecte per acollir l'embrió d'un hipotètic Campus Universitari d'Igualada. Seria la millor manera de recuperar el patrimoni i posar en valor un edifici projectat en els primers anys del segle passat, durant el breu mandat de Joan Serra i Constansó com alcalde

el vial per on baixarien la majoria de cotxes que vinguessin de l'autovia A-2. També està ben comunicada amb la carretera de Santa Coloma de Queralt, amb la ronda de Fàtima i amb la futura ronda Sud i el carrer del Rec. El volum de vehicles que atrauria faria necessari construir-hi un aparcament soterrat, si fos viable. Un campus així, amb facultats i escoles adscrites a més d'una de les universitats catalanes, atrauria centenars d'estudiants, treballadors i docents d'arreu. Tindrien la sort de veure cada dia de ben a prop l'edifici més emblemàtic d'Igualada, l'Asil del Sant Crist, obra del deixeble de Gaudí Joan Rubió i una de les millors cartes de presentació de la ciutat als forans. Moltes de les naus que hi ha a l'illa es podrien reutilitzar com a edificis administratius (on cabria el punt de suport de la UOC, entre d'altres serveis), despatxos i sales, biblioteca i un auditori que acolliria conferències com les de l'AUGA. Altres edificacions no tindrien sentit i haurien de deixar el seu lloc per alçar-hi els edificis amb aules. S'haurien de preveure ampliacions a les illes del voltant i, si calgués, tota l'àrea compresa entre el carrer de Prat de la Riba, l'avinguda de Gaudí i l'avinguda d'Àngel Guimerà podria esdevenir un campus universitari envejable per a una ciutat com Igualada, un cop indemnitzats els veïns que ara ocupen la zona. En una àrea d'aquestes dimensions hi cabrien força edificis per a les escoles universitàries, totes elles envoltades per uns espais verds que donarien harmonia al conjunt d'aquest nou espai obert a la ciutat i al món.

CONSULTA SOBRE
LA INDEPENDÈNCIA
DE CATALUNYA
A IGUALADA

25 ABRIL

FES-TE'N VOLUNTARI!

COL.LABORA-HI
cc. 2100 3382 16 2200124293

WWW.IGDECIDIM.CAT